

Melanie Ebenhoch

23/06/2023 – 15/08/2023
Kurátor / Curator: Jen Kratochvíl

A WINDOW

A

V

A

L

S

I

T

A

R

B

E

L

L

A

H

T

S

N

U

K

**Bluebeard's
Castle**

**Modrofúzov
hrad**

Bluebeard and Hugh Hefner, a murderer and the founder of Playboy, meet on a porch to discuss women and their favorite weapons of choice. Beatriz Colomina and Paul Preciado walk through Villa Müller, discussing how raumplan is just a witty way of transforming a building into binoculars of the male gaze, and how such singular patriarchal elements informed the current pharmacopornographic system of societal domination. Jane Mansfield woke up from a nightmare about Marilyn Monroe. Fred Astaire realized he was no longer sure why he had entered the room, and the ghost of high modernism finally understood that its heart beats for fascism. Melanie finds herself juxtaposed against the backdrop of a 1950s medieval dungeon, and who's to say if she's posing for a cheap romance book cover or actually getting closer to finding Norman Bates' mother?! Impossible to say, at this point.

The scene is too densely populated for all this to be simply just a series of random anecdotes. There are too many voices and the web of intersectional relationships is too complex. The suspense grows, and the cat has yet to enter the room. So wait for her, and let's see what actually happens. And maybe, by the end of the day, someone turns on the light. Click. Here we go...

Melanie Ebenhoch's mis-en-scène is populated by both fictional characters and real figures from the history of architecture, contemporary art theory, critical theory, and the collective popular imagination of old-time Hollywood. Melanie gathers and collects her characters one by one over the course of time, gradually drawing an intricate mental map of their relations. The core clusters of such a composition encompass strategies of critical feminist theory to deconstruct, decolonize, and re-access male-dominated fields, namely those of modernist architecture and the golden era of 20th-century cinema, all in order to formulate new narratives. Melanie's approach is direct and puts nothing in between the selected focal points and herself. She deliberately steps into the shoes of one of Bluebeard's wives. [trigger warning] The one who takes the key and unlocks the forbidden door to find the torn, blood-covered pieces of her less curious predecessors. The severed limbs of murdered women are not the source of true horror here, though. Nor is the buildup of suspense while searching for them. Instead, comes the living nightmare, with a fancy packaging of luxurious houses, rooms, and furniture, all clean and polished to cover up for a murder of potential in the hetero-patriarchal society.

The show opens five views of various architectural contexts. It doesn't matter if one of them is a result of an avant-garde ego of high modernism, or an over-decorated man-cave of conservative historicism. They all are connected by stories of women entrapped in their walls, corridors, stairs and carefully carved stones or endless transparencies of glass walls and ceilings.

The cat is not home right now. Or is she? Her house, a simple scratching tree house, has been petrified in concrete and the exquisite craftsmanship of Italian mosaic time-traveling masters. Is the cat monumentalized? Is her house a memento for future generations? Why, though? Did the cat save all the imprisoned women?

The topic of replication, transformation and translation of forms directs another key red thread seamed through the show. Jane Mansfield, a small-time Hollywood star from the 1950s, a Marilyn Monroe look-alike, or copycat, yet another captive of male history, walks up the stairs in her house, passing a wall of fame with endless records of her encounters with powerful men. If Monroe was a projection screen of the properly curated male gaze of the post-war Western world, Mansfield is her carefully crafted replica. If the cat house is not a cat house anymore but a sculpture conceived from materials for outdoor decorations, and if the outdoor sculpture finds its place within the interiors again, where does Mansfield's staircase actually lead? Closer to the Kardashians? Or just to an empty living room? What's private and what remains public...or vice versa? And is the cat really not around?

Playboy magazine, still surprisingly for many, is the main reason why most of us admire modernist architecture so much. Playboy, not the professional architectural magazines, promoted modernism in architecture and design, while exponentially raising their financial and cultural value to create a backbone of the consumer-oriented economy of the second half of the 20th century that led to our current state of capitalist realism. It is not surprising that Hugh Hefner, the founder of Playboy and an avid promoter of modernism, lived in a mansion designed as a 19th-century romantic castle with an artificial grotto and other historical ornaments. The transformations of styles and their translations to general accessibility might often be one-directional.

The horror lies in subtle subtlety. The horror lies in the high-carpeted extravaganza. The horror creeps in from under the floor, from behind the walls, it's embedded in the bulbs so it can shine around like beacons on a stormy sea. And you know what? Curiosity didn't kill the cat. The cat is alive and well, more energetic than ever, exploring further and killing all that would want to stand in her way ... just kidding. The cat is not the murderer in our story. Just find and talk to her, and you will see. I think I last saw her in the fireplace...

Jen Kratochvil

MELANIE EBENHOCH

studied at the University of Applied Arts in Vienna, at the HKU Utrecht, and at the Sandberg Institute Amsterdam. Her exhibitions include: Blue Velvet Projects, Zurich; MAK Schindler Residency, Los Angeles; Museum der Moderne, Salzburg; Belvedere 21, Vienna; Kunsthalle Wien, Vienna; Galerie Martin Janda, Vienna; Galerie der Stadt, Schwaz; Union Pacific, London; Heiligenkreuzerhof, Vienna; Kevin Space, Vienna; Hester, New York. Her upcoming exhibitions include: Kunstraum Remise and Bludenz.

Modrofúz a Hugh Hefner, vrah a zakladateľ časopisu Playboy, sa stretnú na verande, aby spolu diskutovali o ženách ako aj o svojich obľúbených zbraňoch. Beatriz Colomina a Paul Preciado sa prechádzajú po Müllerovej vile a diskutujú o tom, že raumplan (priestorový plán) je len chytrácky spôsob, ako premeniť architektúru na ďalekohľad mužského pohľadu, a o tom, ako takéto svojrázne patriarchálne prvky informovali súčasný farmakopornografický systém spoločenskej nadvlády. Jane Mansfield sa prebudila z nočnej mory o Marylin Monroe. Fred Astaire si uvedomil, že si už nie je istý, prečo vstúpil do miestnosti a duch vysokého modernizmu konečne pochopil, že jeho srdce bije fašizmom. Melanie sa ocitá v kontraste na pozadí stredovekého žalára z päťdesiatych rokov a kto vie, či pózuje na obálke brakového románu, alebo sa skutočne približuje k nájdeniu matky Normana Batesa! V tejto chvíli to nie je možné povedať.

Scéna je zaľudnená príliš husto na to, aby to všetko bola len séria náhodných anekdot. Je tu príliš veľa hlasov a sieť medziľudských vzťahov je príliš zložitá. Napätie narastá a to ešte príde mačka. Tak si na ňu počkajte a uvidíme, čo sa vlastne stane. A možno, že na konci dňa niekto rozsvieti svetlo. Cvak. A je to tu...

Mis-en-scène je zaľudnená fiktívnymi postavami ako aj tými skutočnými z dejín architektúry, teórie súčasného umenia, kritickej teórie či kolektívnej ľudovej predstavivosti starých čias Hollywoodu. Melanie svoje postavy zhromažďuje a zbiera postupne jednu po druhej a postupne kreslí zložitú mentálnu mapu ich vzťahov. Základné zhľuky takejto kompozície zahŕňajú stratégie kritickej feministickej teórie dekonštruovať, dekolonizovať a znovu sprístupniť oblasti, v ktorých dominujú muži, konkrétne oblasti modernistickej architektúry a zlatej éry kinematografie 20. storočia, a to všetko s cieľom formovať nové naratívy. Jej prístup je priamy a nestavia nič medzi sebou vybrané kľúčové body. Zámerne vstupuje do kože jednej z Modrofúzových manželiek. [varovanie] Tej, ktorá vezme kľúč a odomkne zakázané dvere, aby našla roztrhané, krvou pokryté kúsky svojich menej zvedavých predchodkýň. Odrezané údy zavraždených žien tu však nie sú zdrojom skutočnej hrôzy. Nie je ním ani stupňovanie napätia pri ich hľadaní. Namiesto toho prichádza živá nočná mora s efektným obalom luxusných domov, izieb a nábytku, všetko čisté a vyleštené, aby sa zakrylo vraždenie potenciálu v hetero-patriarchálnej spoločnosti.

Výstava poskytuje päť pohľadov na rôzne architektonické kontexty. Nezáleží na tom, či je jeden z nich výsledkom avantgardného ega vysokého modernizmu, alebo prezdobenej ľudskej jaskyne konzervatívneho historizmu. Všetky spájajú príbehy žien uväznených v ich stenách, chodbách, schodiskách a starostlivo vytesaných kameňoch či nekonečných priehľadoch sklenených stien a stropov.

Mačka práve nie je doma. Alebo je? Jej domček, obyčajný škrabací domček, ktorý skamenel v betóne a znamenitom remeselnom spracovaní talianskych mozaikových majstrov, ktorí putujú v čase. Je mačka monumentalizovaná? Je jej domček mementom pre budúce generácie? Ale prečo? Zachránila mačka všetky uväznené ženy?

Téma napodobňovania, transformácie a prekladu foriem usmerňuje ďalšiu kľúčovú červenú niť, ktorá sa tiahne celou výstavou. Jane Mansfield, druhoradá hollywoodska hviezda z 50. rokov 20. storočia, dvojníčka Marilyn Monroe, čiže napodobiteľka, ďalšia zajatkyňa mužskej histórie, kráča po schodoch vo svojom dome a míňa stenu slávy s nekonečnými záznamami svojich stretnutí s mocnými mužmi. Ak bola Monroe projekčným plátnom náležite kultivovaného mužského pohľadu západného povojnového sveta, Mansfield je jej starostlivo vytvorenou replikou. Ak domček pre mačky už nie je domčekom pre mačky, ale sochou koncipovanou z materiálov na vonkajšie dekorácie, a ak vonkajšia socha opäť nájde svoje miesto v interiéroch, kam vlastne vedie Mansfieldovej schodisko? Bližšie ku Kardashianovcom? Alebo len do prázdnej obývačky? Čo je súkromné a čo zostáva verejné... alebo naopak? A naozaj tu nie je mačka?

Časopis Playboy, pre mnohých stále prekvapivo, je hlavným dôvodom, prečo väčšina z nás tak obdivuje modernistickú architektúru. Práve Playboy, nie profesionálne architektonické časopisy, propagoval modernizmus v architektúre a dizajne, pričom exponenciálne zvyšoval ich finančnú a kultúrnu hodnotu, aby vytvoril chrbticu konzumne orientovanej ekonomiky druhej polovice 20. storočia, ktorá viedla k nášmu súčasnému stavu kapitalistického realizmu. Neprekvapí, že Hugh Hefner, zakladateľ časopisu Playboy a zaniatený propagátor modernizmu, žil v sídle navrhnutom ako romantický zámok z 19. storočia s umelou jaskyňou a ďalšími historickými ornamentmi. Premeny štýlov a ich presuny do všeobecnej dostupnosti môžu byť často jednosmerné.

Hrôza spočíva v triezvej subtilnosti. Hrôza spočíva vo vysokopostavenej extravagancii. Hrôza sa vkráda spod podlahy, spoza stien, je vložená do žiaroviek, aby mohla svietiť naokolo ako majáky na rozbúrenom mori. A viete čo? Zvedavosť mačku nezabila. Mačka je živá a zdravá, energetickejšia ako kedykoľvek predtým, skúma ďalej a zabíja všetko, čo by jej chcelo stáť v ceste ... len žartujem. Mačka nie je v našom príbehu vrahom. Stačí ju nájsť a porozprávať sa s ňou a uvidíte sami. Myslím, že som ju naposledy videl v krbe...

Jen Kratochvíl

MELANIE EBENHOCH

študovala na Univerzite úžitkového umenia vo Viedni, na Hogeschool voor de Kunsten Utrecht v Utrechte a na Sandberg Institute v Amsterdame. Jej výstavy zahŕňajú: Blue Velvet Projects, Zürich; MAK Schindler Residency, Los Angeles; Museum der Moderne, Salzburg; Belvedere 21, Viedeň; Kunsthalle Wien, Viedeň; Galerie Martin Janda, Viedeň; Galerie der Stadt, Schwaz; Union Pacific, Londýn; Heiligenkreuzerhof, Viedeň; Kevin Space, Viedeň; Hester, New York. Medzi jej pripravované výstavy patria: Kunstraum Remise a Bludenz.

**KUNSTHALLE BRATISLAVA
TEAM / TÍM:**

Riaditeľ / Director :
Jen Kratochvíl

Kurátorka programov
pre verejnosť a PR /
Public Program Curator & PR:
Jelisaveta Rapaic

Kurátorka / Curator:
Lýdia Pribišová

Kurátorka edičného programu /
Curator of Editorial Programming:
Denisa Tomková

Mediátori*ky / Mediators:
Celestína Minichová, Fanny
Pekarčíková, Michaela Badžgoňová,
Simona Farárová, Nikola Valková,
Luboš Minich, Michaela Hubaľová

Kurátor výstavy /
Curator of the exhibition:
Jen Kratochvíl

Manažérka produkcie a prevádzky /
Production manager:
Martina Kotlíriková

Preklad a korektúry /
Translation and proofreading:
Denisa Tomková

Manažér produkcie výstav /
Exhibition production manager:
Filip Krutek

Program pre verejnosť /
Public program:
Jelisaveta Rapaic

Hlavná ekonómka /
Chief economist:
Denisa Zlatá

Produkcia / Production:
Martina Kotlíriková

Asistentka / Assistant:
Janette Flaškayová

Produkcia a inštalácia výstav /
Exhibition production & installation:
Filip Krutek, Alexander Alan Arce,
Lukáš Bičkoš

Personalista a mzdár /
Personnel and salaries manager:
Anton Švanda

Grafický dizajn / Graphic Design:
Lukáš Kollár, Michaela Badžgoňová

Výkonný grafický dizajnér /
Executive Graphic Designer:
Lukáš Kollár

KUNSTHALLE BRATISLAVA
Nám. SNP 12, 811 06
Bratislava

Otváracie hodiny / Opening hours:
Pon-Ned / Mon-Sun:
12:00–15:00_15:30–19:00
Uto / Tue: zatvorené / closed

FACEBOOK,
INSTAGRAM, YOUTUBE
@Kunsthallebratislava

Zriaďovateľ
/ Founder

Mediálni partneri
/ Media partners

.tasr. :RÁDIO DEVÍN

